

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/93/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2118011288
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2118011288.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov JUDr. Jozefa Piknu a Mgr. Pavla Macháča, v trestnej veci obžalovaného Q. O., nar. XX.XX.XXXX pre prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona, o odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry Trnava proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 17.05.2019, sp. zn. 15T/20/2018, na verejnom zasadnutí konanom dňa 18.2.2020 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Trnava zamieťa.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom zo dňa 17.05.2019 Okresný súd Trnava spod obžaloby prokurátorky Okresnej prokuratúry Trnava č. 4 Pv 358/16/2207 - 34 zo dňa 17.05.2018, doručenej súdu dňa 18.05.2018 pre prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že v presne nezistenú dobu dňa 25.08.2016 do cca 07.35 hod. dňa 26.08.2016 v obci W. č. XX, okres S., nevykonal opatrenia na zabránenie útoku svojich dvoch psov s menami Aron rasy kríženec a Cezar rasy vlčiak chovaných na dvore v objekte svojho rodinného domu, v dôsledku čoho umožnil týmto psom z nezabezpečeného priestoru dvora vyjsť von na voľné priestranstvo, kde sa pohybovali bez dozoru, pričom na poľnej ceste vo vzdialenosti asi 30 metrov od rodinného domu psy napadli poškodeného Q. V., ktorý v dôsledku útoku psov utrpel početné zranenia hlavy a končatín a tieto viedli k jeho usmrteniu, pričom bezprostrednou príčinou smrti poškodeného Q. V. bolo zadusenie pri zovretí krku čelustami psa s rozdrvením jazyky a zlomenina štítnej chrupavky pri rozvoji úrazového šoku s vdychnutím krvi do pľúc, čím obvinený porušil ustanovenie § 4 ods. 3 zákona č. 282/2002 Z. z., ktorým sa upravujú niektoré podmienky držania psov a ustanovenie § 22 ods. 6 zákona č. 39/2007 Z. z. o veterinárnej starostlivosti, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že prvostupňový súd mal na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že poškodený J.M. navštívil obžalovaného dňa 25.08.2016 a spoločne popíjali alkohol, čo je možné dedukovať tak z výpovede obžalovaného ako aj z nameraných hodnôt alkoholu v dychu obžalovaného resp. zo znaleckého dokazovania znalcom z odboru toxikológie ohľadne hodnôt alkoholu v krvi resp. moči poškodeného J.M.. Z hľadiska posudzovania vierohodnosti výpovede obžalovaného prvostupňový súd za vierohodnú považoval výpoveď obžalovaného z prípravného konania. Obžalovaný si zápisnicu prečítal, s jej obsahom vyslovil súhlas a nežiadal o vykonanie opravy či doplnenia. Argumentáciu obžalovaného, že niečo iné mu bolo pri výsluchu vyšetrovateľom prečítané a niečo iné on sám vypovedal podporenú lekárskeho potvrdením o potrebe nových okuliarov prvostupňový súd považoval za účelovú, čo je možné napokon vyvodiť aj z vyjadrenia samotného obžalovaného na hlavnom pojednávaní, kedy tento pri vysvetľovaní rozporov medzi jeho výpoveďou z prípravného konania a výpoveďou na hlavnom pojednávaní uviedol, že policajt mu povedal, že táto vec skončí podmieneným odsúdením a preto na to pristal, myslel si, že sa veci zbaví a nebude mať problémy. Z uvedeného je potom celkom zrejmé, že obžalovaný vypovedal slobodne a dobrovoľne a tak, ako je to zachytené v zápisnici o jeho výsluchu. Skutočnosť, že mu vyšetrovateľ uviedol svoj názor na to,

ako bude vec posúdená súdom, na výpoveď obžalovaného nemôže mať vplyv, pretože bez ohľadu na takéto vyjadrenie by sa obžalovaný podľa názoru prvostupňového súdu nepriznával k niečomu, čo neurobil. Vierohodná je preto aj tá časť výpovede obžalovaného z prípravného konania, že jeho psy sa mohli pohybovať voľne mimo domu, pretože ich takto púšťal opakovane v prípadoch, keď sa bili, pretože sa inak rozbrániť nevedeli, čo obžalovaný uviedol nielen v prípravnom konaní, ale potvrdil aj na hlavnom pojednávaní, keď reagoval na výpoveď svedka F. V.. Vierohodnosť výpovede obžalovaného z prípravného konania potom podporujú aj svedecké výpovede svedkov Q. T. a W. J., ktorí videli psa resp. psov obžalovaného sa voľne pohybovať mimo uzavretého dvora rodinného domu obžalovaného. Obžalovaný sa teda v prípravnom konaní priznal, že zabudol bránku zahasprovať a že to boli jeho psy, ktoré poškodeného J.M. usmrtili. Priznanie sa obžalovaného ale v tomto prípade podľa prvostupňového súdu s ohľadom na spôsob spáchania trestného činu nepostačuje. Obžaloba skutok právne posúdila ako prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, ktorý spácha ten, kto inému z nedbanlivosti spôsobí smrť a čin spácha závažnejším spôsobom konania - porušením dôležitej povinnosti uloženej mu podľa zákona. Touto povinnosťou podľa obžaloby mali byť povinnosti uložené v ustanovení § 4 ods. 3 zákona č. 282/2002 Z. z., ktorým sa upravujú niektoré podmienky držania psov a v § 22 ods. 6 zákona č. 39/2007 Z. z. o veterinárnej starostlivosti. V prejednávanom prípade zranenia poškodenému J.M., ktorým poškodený napokon podľahol, spôsobili s najväčšou pravdepodobnosťou psy, na čo možno usudzovať jednak z fotodokumentácie zranení poškodeného, výpovede svedkov, ktorí telo poškodeného J.M. videli na mieste činu po jeho nájdení ako aj zo znaleckého posudku č. 1/2018-NM, č. 2/2018-RK zo dňa 09.01.2018 a z výpovede znalca MUDr. Norberta Moravského, PhD. Pokiaľ prvostupňový súd použil spojenie „s najväčšou pravdepodobnosťou“, urobil tak z dôvodu, že v zásade nie je možné vylúčiť útok na poškodeného inou psovitou šelmou, napr. vlkom, čo napokon vyplýva aj z výpovede znalca MUDr. Norberta Moravského, PhD., podľa ktorého z pohľadu súdneho lekárstva vlk nemá žiadne markanty, ktoré by jeho útok mohli odlíšiť od útoku psa. Nemá pritom ale zmysel špekulovať, či to bol pes či psy alebo vlk, pretože zo znaleckého posudku č. 5/2018 zo dňa 24.02.2018 vyplynulo, že v žiadnej stope (pozn. - stery z rán poškodeného) nebolo možné identifikovať prítomnosť DNA prislúchajúcej k čeladi Psovité a v rámci druhu *Canis lupus* predložené stopy nie je možné identifikovať na úrovni jedinca, t. j. vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, ktoré konkrétne zviera či zvieratá poškodeného napadli. Z krvi na ňufáku a z krvi na srsti psa Cézara bolo zistené, že sa jedná o ľudskú krv, izolácia a analýza DNA bola úspešná, pričom získaný profil DNA je zhodný s profilom DNA poškodeného J.M., avšak krv poškodeného sa na ňufák a srst' tohto psa mohla dostať počas toho, ako obžalovaný psov ráno vypustil z dvora von, pretože títo sa bili. Takto sa pes Cézar (pozn. vlčiak, ktorý bol neskôr veterinárom utratený) mohol ráno dňa 26.08.2016 dostať k telu poškodeného J.M., tohto očucháť resp. sa o neho obtrieť a dostať sa tak do kontaktu s krvou poškodeného. Pokiaľ ide o DNA získanú zo slín tohto psa, ktorá sa zhodovala s DNA obžalovaného, táto sa do slín psa mohla dostať vtedy, keď tento pes napadol obžalovaného počas toho, ako ho obžalovaný zatváral do koterca za účelom jeho uspania veterinárom. Z vykonaného dokazovania tak bez rozumných pochybností nevyplynulo, že to boli psy obžalovaného, ktoré napadli poškodeného J.M. Je veľmi pravdepodobné, že obžalovaný po odchode poškodeného zabudol bránku zahasprovať resp. je možné, že ju zabudol zahasprovať poškodený J.M., pokiaľ od obžalovaného odchádzal sám, t. j. bez toho, aby ho obžalovaný odprevadil, avšak treba vziať do úvahy skutočnosť, že obžalovaný žije na samote, pričom nie je vylúčené, že v rozhodnom čase sa na mieste napadnutia poškodeného J.M. mohli nachádzať iné psy z dediny resp. iné voľne sa potulujúce psy alebo aj iné zviera, ktorého čeluste nie je možné odlíšiť od čelustí psa. Vylúčiť možnosť, že poškodeného mohol napadnúť iný pes resp. iné zviera sa preto bez rozumných pochybností nedá, pričom na tomto fakte priznanie sa obžalovaného pri jeho výsluchu v prípravnom konaní nič nemení a nič na tomto závere nemení ani agresivita psa Cézara pri jeho uspávaní veterinárom, pretože pôvod tejto agresivity zistený nebol. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že sa skutok stal, t. j. že poškodený J.M. v dôsledku útoku psov utrpel početné zranenia hlavy a končatín a tieto viedli k jeho usmrteniu, pričom bezprostrednou príčinou jeho smrti bolo zadusenie pri zovretí krku čelustami psa s rozdrvením jazyky a zlomenina štítnej chrupavky pri rozvoji úrazového šoku s vdýchnutím krvi do pľúc, avšak nebolo dokázané, že poškodeného napadli práve psy obžalovaného, teda že v konečnom dôsledku skutok spáchal obžalovaný.

Nad rámec uvedeného prvostupňový súd doplnil, že aj keby vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že poškodeného napadli práve psy obžalovaného, obžalovaného by musel spod obžaloby oslobodiť, pretože konaním obžalovaného by nebola naplnená ani skutková podstata prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona a ani skutková podstata prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1 Trestného zákona. Dôvodom na vyššie uvedený záver je podľa prvostupňového súdu fakt, že obžalovaný neporušil žiadnu dôležitú povinnosť.

Vo vzťahu k § 4 ods. 3 zákona č. 282/2002 Z. z., ktorým sa upravujú niektoré podmienky držania psov v znení účinnom v čase spáchania skutku totiž nejde o uloženie povinnosti držiteľovi psa, ale toto ustanovenie len upravuje pasívne legitimovanú osobu v prípade, že pes svojim konaním spôsobí tretej osobe nejakú škodu. Vo vzťahu k § 22 ods. 6 zákona č. 39/2007 Z. z. o veterinárnej starostlivosti v znení účinnom v čase spáchania skutku, podľa ktorého je vlastník zvieratá alebo držiteľ zvieratá okrem iného povinný zabezpečiť opatrenia na zabránenie úteku zvieratá prvostupňový súd skonštatoval, že ide sice o uloženie povinnosti vlastníkovi alebo držiteľovi zvieratá, ktorým je i pes, avšak túto povinnosť nie je možné považovať za dôležitú z hľadiska trestnoprávnej zodpovednosti. Dôležitou povinnosťou nie je každá povinnosť uložená zákonom, ale len taká povinnosť, ktorej následkom obvykle (vo všeobecnosti) môže byť taký výrazný zásah do práv iných, že ak príde k porušeniu tejto dôležitej povinnosti v príčinnej súvislosti s trestným činom, podstatne sa zvyšuje účinnosť tohto trestného činu oproti bežnému činu obdobného charakteru (viď napr. R 67/1958, R 11/1964, R 31/1966). Ak by táto povinnosť mala byť dôležitou, potom by v prípade úteku psa s takýmto útekou muselo byť spojené zvýšené riziko napadnutia človeka či iného zvieratá takýmto psom (teda psom, ktorý jeho vlastníkovi resp. držiteľovi ujde), čo však nie je možné konštatovať, a to i napriek tomu, že útoky psov na ľudí či iné zvieratá sa z času na čas udejú, pretože tieto nie sú nevyhnutým následkom úteku psa jeho majiteľovi či držiteľovi, keďže k takýmto útokom ako je všeobecne známe, dochádza aj v prítomnosti majiteľa psa a dokonca aj vtedy, ak má majiteľ tohto psa na vŕdzke. Opak by totiž nevyhnutne musel znamenať, že psa by vôbec nebolo možné venčiť bez vŕdzky resp. ho nechať voľne pohybovať sa, pričom platná právna úprava s voľným pohybom psa výslovne počíta, čo možno vyvodíť z ustanovenia § 5 ods. 1 písm. a) zákona č. 282/2002 Z. z., ktorým sa upravujú niektoré podmienky držania psov, podľa ktorého obec môže všeobecne záväzným nariadením vymedziť miesta, kde je voľný pohyb psa zakázaný. Napokon uvedený záver vyplýva aj z ustanovenia § 2 písm. b) zákona č. 282/2002 Z. z., ktorým sa upravujú niektoré podmienky držania psov v znení účinnom v čase spáchania skutku, podľa ktorého je nebezpečným psom každý pes, ktorý pohryzol alebo poranil človeka bez toho, aby bol sám napadnutý alebo vyprovokovaný, ak sa nepoužil v nutnej obrane alebo v krajnej núdzi z čoho potom prvostupňový súd a contrario vyvodil, že pes automaticky nie je považovaný za nebezpečné zviera. Obžalovaný by svojim konaním nemohol naplniť ani skutkovú podstatu prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1 Trestného zákona, vychádzajúc zo skutočnosti, že tento trestný čin je možné spáchať len z nedbanlivosti. Podľa § 16 Trestného zákona trestný čin je spáchaný z nedbanlivosti, ak páchatel a) vedel, že môže spôsobom uvedeným v tomto zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, ale bez primeraných dôvodov sa spoliehal, že také porušenie alebo ohrozenie nespôsobí, alebo b) nevedel, že svojim konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť, hoci o tom vzhľadom na okolnosti a na svoje osobné pomery vedieť mal a mohol. V prípade obžalovaného by totiž absentovalo jeho zavinenie v podobe či už vedomej alebo nevedomej nedbanlivosti, pretože vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by psy obžalovaného kedykoľvek v minulosti kohokoľvek napadli či pohryzli, čo vyplynulo zo svedeckých výpovedí. Obžalovaný tak nemal odkiaľ vedieť, že v prípade voľného pohybu jeho psov mimo uzavretý dvor tieto môžu niekoho napadnúť, pretože nebolo preukázané, že by tak už v minulosti urobili a ani o tom vzhľadom na okolnosti a vzhľadom na svoje osobné pomery nemohol a nemal ako vedieť, pretože takémuto eventuálnemu správaniu sa jeho psov nič nenasvedčovalo.

Voči rozsudku podal prokurátor Okresnej prokuratúry Trnava odvolanie v neprospech obžalovaného pre nesprávnosť výroku o vine.

Obžalovaný odvolanie voči rozsudku nepodal.

Prokurátor v odôvodnení svojej sťažnosti uviedol, že odôvodnenie napadnutého rozsudku prvostupňového súdu neobstojí, pretože toto nezodpovedá zabezpečeným a vo veci vykonaným dôkazom. Z vykonaného dokazovania možno bez akýchkoľvek (rozumných) pochybností ustáliť, že obžalovaný v prípravnom konaní spáchanie skutku priznal, vlastnými slovami podrobne opísal sled skutkových udalostí, ako aj agresívne správanie sa jeho psov, ktorého priznanie sa je potvrdené aj následne vykonanými dôkazmi, predovšetkým svedeckými výpoveďami Q. T. a W. J., ktorí osobne videli psa, resp. psov obžalovaného sa voľne pohybovať mimo priestorov dvora rodinného domu, svedka - poškodeného F. V., z ktorého výpovede na hlavnom pojednávaní dňa 13.11.2018 k veci vyplýva, že osobne počul, ako sám obžalovaný pred policajtmí povedal, že v inkriminovanú noc sám vypustil psov, aby si išli pobehať, ďalej z k veci vypracovaného znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctvo farmácia, z ktorého je zrejme, že k smrti poškodeného došlo udusením po zovretí krku čelusťami psa, s rozdrvením jazyky a ďalšími zraneniami, pričom k rovnakému záveru dospel aj svedok MUDr. P. V. ako priamo na mieste činu telo poškodeného ohliadajúci lekár, ktorý aj na hlavnom pojednávaní dňa 13.11.2018 osobitne zvýraznil, že k takémuto záveru dospel výlučne na základe ohliadky mŕtvoly a nie z informácii sprostredkovanými políciou, pričom osobitne je potrebné v tomto smere zvýrazniť

závery znaleckého posudku KEÚ PZ Bratislava ČES: PPZ-KEU-BA-EXP/2016/12801 z ktorých obsahu k veci jednoznačne vyplýva, že z krvi na ňufáku a z krvi na srsti psa Cézara (ovčiak) bolo zistené, že sa jedná o ľudskú krv, izolácia a analýza DNA bola úspešná, pričom získaný profil DNA je zhodný s profilom DNA poškodeného Q. V.. Aj v tomto smere je potrebné vyhodnotiť ako výslovne účelové hypotézy, resp. teórie o tom, že poškodený mohol byť usmrtený aj iným zvieratom, dokonca vlkom (samotárom), pritom opodstatnenosť týchto hypotéz, resp. teórií nevyplýva zo žiadneho z vykonaných dôkazov. V zhodne s výpoveďou znalca MUDr. Norberta Moravského, PhD. na hlavnom pojednávaní dňa 13.11.2018, ktorý zotrval na vypracovanom znaleckom posudku č. 1/2018-NM, č. 2/2018-RK v celom rozsahu, pričom zároveň vyjadril presvedčenie, že závery vykonanej pitvy ustálili príčinu smrti jednoznačne a vyčerpávajúco, pričom k hypotetickým úvahám o útoku iného zvieratá ako psa, konkrétne líšky, či vlka, prakticky vylúčil útok líškou, k hypotetickej otázke o možnosti útoku vlka treba upozorniť, že by bolo zaujímavé skúmať biotop, kde došlo k útoku na poškodeného a či vôbec existencia osamelého vlka je v rámci Slovenskej republiky reálna v daných zemepisných šírkach a navyše v blízkosti ľudských obydlií, ktoré dokazovanie však okresný súd k uvedenej hypotéze nevykonal. Za neopodstatnené je tiež potrebné v tomto kontexte považovať odôvodnenie okresného súdu, že krv poškodeného sa na ňufák a srst psa Cézara (ovčiak) mohla dostať počas toho, ako obžalovaný mal psov skoro ráno (pozn. časové rozpätie zodpovedajúce časovému rozpätiu smrti poškodeného Q. V.) vypustiť z dvora von, pretože títo sa bili, pretože takto sa pes Cézar (ovčiak) mohol dostať k telu poškodeného Q. V., tohto „očuchať“ resp. sa o neho „obtrieť“ a dostať sa do kontaktu s krvou poškodeného. Agresivita psa Cézara (ovčiak) pritom bola jednoznačne a bez akýchkoľvek (rozumných) pochybností preukázaná nie len samotným obžalovaným, ale aj príslušníkmi Policajného zboru a svedkom MUDr. B. S., ktorí potvrdili, že počas ich prítomnosti bol tento pes agresívny, zaútočil aj na samotného obžalovaného, pričom útočil papuľou práve na jeho krk (pozn. rovnaký mechanizmus útoku psa ustálený znaleckým dokazovaním vo vzťahu poškodenému Q. V.), z ktorého dôvodu bol tento pes následne aj utratený. Prokurátor zároveň uviedol, že sa nemožno stotožniť ani s úvahami okresného súdu, pokiaľ ide o doplnenie odôvodnenia napadnutého rozsudku, a to z nasledujúcich dôvodov: Z § 4 zák. č. 282/2002 Z. z., ktorým sa upravujú niektoré podmienky držania psov (ďalej len „zákon č. 282/2002 Z. z.“), vyplýva, že za psa vždy zodpovedá držiteľ psa alebo osoba, ktorá psa vedie alebo nad psom vykonáva dohľad. V tomto smere je potrebné vo vzťahu k odôvodneniu okresného súdu poznamenať, že za právne záväzné nemožno považovať názvoslovie ustanovenia (Vodenie psa). Podľa odseku 1 tohto ustanovenia vodiť psa mimo chovného priestoru alebo zariadenia na chov môže len osoba, ktorá je fyzicky a psychicky spôsobilá a schopná ho ovládať v každej situácii, pričom je povinná predchádzať tomu, aby pes útočil alebo iným spôsobom ohrozoval človeka alebo zvieratá, a zabraňovať vzniku škôd na majetku, prírode a životnom prostredí, ktoré by pes mohol spôsobiť. Z rozsahu týchto ustanovených zákonných povinností vyplýva, že osoba, ktorá vedie psa, alebo nad psom vykonáva dohľad má v prvom rade povinnosť predchádzať tomu, aby pes útočil alebo iným spôsobom ohrozoval človeka alebo zvieratá, a zabraňovať vzniku škôd na majetku, prírode a životnom prostredí, ktoré by pes mohol spôsobiť. Z vykonaného dokazovania pritom jednoznačne vyplýva, že v prípade ovčiaka - psa Cézara išlo o mohutného psa s agresívnym správaním. Okrem toho z vykonaného dokazovania, vrátane výpovede obžalovaného v prípravnom konaní k veci vyplýva, že v inkriminovanom čase, po odchode poškodeného Q. V., železnú bránku za sebou nezavrel, len privrel, zabudol ju „zahasprovať“, pričom v čase približne o 02.00 hod dňa 26.08.2016 vypustil psa Cézara z voliéry, aby si pobehal po dvore a následne, v čase približne o 06.00 hod dňa 26.08.2016 vyšiel na dvor domu, kde sa jeho psy bili, otvoril bránu, ktorá bola len privretá, nebola „zahasprovaná“ a oboch psov pustil von na otvorené priestranstvo si pobehať. Dodal, že práve takto, teda bez akéhokoľvek dohľadu, bežne púšťal svojich psov mimo dvor rodinného domu, keď boli agresívni a bili sa. Z hľadiska časového pritom ide o časové rozpätie zodpovedajúce časovému rozpätiu smrti poškodeného Q. V., ustáleného znaleckým posudkom znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia č. 1/2018 - NM a č. 2/2018 - RK, teda časový interval neskorých večerných hodín dňa 25.06.2016 až skorých ranných hodín dňa 26.08.2016. Na základe uvedených skutočností preto možno považovať za preukázané, že obžalovaný nie len nezabezpečil bránku oplotenia dvora rodinného domu, ale že v preukázanom časovom rozpätí smrti poškodeného sám svojich psov pustil mimo priestory dvora rodinného domu, pričom opätovne treba zdôrazniť, že bez zabezpečenia akéhokoľvek dohľadu nad psami. Teda v kritickom čase obžalovaný nebol schopný svojich psov kontrolovať a už vôbec nie ich ovládať. So zreteľom na tieto zistenia je potrebné v rozpore s názorom okresného súdu konštatovať, že obžalovaný si nesplnil povinnosti uložené mu zákonom, čo zakladá porušenie dôležitej povinnosti ustanovenej v kvalifikovanej skutkovej podstate trestného činu ublíženia na zdraví v ods. 2 písm. a) § 149 Trestného zákona. Forma nedbanlivostného zavinenia pritom vyplýva z výsledkov vykonaného dokazovania, ktorými bolo preukázané okrem vyššie uvedeného aj to, že obžalovaný si musel byť

vedomý prinajmenšom agresívnej charakteristiky psa Cézara (ovčiaka), ktorého choval v domácnosti, teda že pes môže byť útočný aj voči cudzím osobám, čo napokon nad rámec vyššie uvedeného vyplýva aj zo samotného útoku tohto psa na osobu obžalovaného, kedy pod vplyvom zvýšeného adrenalínu papuľou útočil na krk obžalovaného. Tieto zistenia tak vo svojom súhrne hodnoverne preukazujú, že obžalovaný vedel, že môže spôsobom uvedeným v tomto zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, ale bez primeraných dôvodov sa spoliehal, že také porušenie alebo ohrozenie nespôsobí (vedomá nedbanlivosť podľa § 16 písm. a) Trestného zákona). Vedomá nedbanlivosť, ktorá je budovaná na vedomej možnosti vzniku následku, teda schopnosti páchatel'a rozpoznat' a zhodnotiť okolnosti, ktoré vytvárajú možné nebezpečenstvo pre záujem chránený trestným zákonom v tomto konkrétnom prípade vychádzal zo zistenia, že obžalovaný ako majiteľ psa vedel, že mohutný pes zvierateľom spôsobilým bez dostatočného zabezpečenia a pozornosti, druhým osobám spôsobiť prinajmenšom zranenie. Napriek konštatovaniu okresného súdu, že nebolo preukázané, že v minulosti tento pes niekoho napadol, obžalovaný mal vedomosť aký druh plemena v domácnosti chová. Nebolo potrebné skúmať v danom prípade, či práve tento pes je viac nebezpečný ako iní, pretože prinajmenšom k poškodeniu zdravia môže dôjsť aj v prípade pohryznutia psa plemenom i menej nebezpečným. Túto skutočnosť nebolo nutné preukazovať, pretože je ju možné dôvodne považovať za všeobecne známu historicky danou ľudskou skúsenosťou. Vzhľadom k tomuto obžalovaný ako chovateľ tohto psa bol povinný urobiť všetko preto, aby zabránil nebezpečenstvu útoku svojho psa na druhú osobu. Takýmto prevenčným opatrením bolo nepochybne zabránenie pohybu psa - ovčiaka mimo priestor dvora rodinného domu, kde obžalovaný psa choval. Dôvody, ktoré viedli obžalovaného k tomu, že sa spoliehal na to, že ku zistenému následku nedôjde, vychádzali z jeho spoliehania sa na to, že svojich psov bežne púšťal bez dozoru na otvorené priestranstvo mimo dvor rodinného domu, kde ich choval a že v minulosti tieto psy na nikoho neútočili. Uvedené iba dotvrdzuje skutočnosť, že obžalovaný konal vo vedomej nedbanlivosti, pretože vykonaným dokazovaním bolo jednoznačne preukázané, že obžalovaný nezachoval potrebnú mieru povinnej opatrnosti. ovčiak je všeobecne nebezpečným. K uvedeným úvahám je potrebné v rozpore s názorom okresného súdu doplniť, že pokiaľ ide o formu zavinenia zistenú u obžalovaného, a to nedbanlivostné zavinenie obžalovaného na spôsobenom následku, z ustanovenia § 4 zákona č. 282/2002 Z. z. jednoznačne vyplýva, že zákon kladie na majiteľov, resp. držiteľov psov, resp. osoby, ktoré sa pohybujú so psom mimo chovného priestoru, alebo nad psom vykonávajú dohľad, kumulatívne dve podmienky, a to fyzickú a psychickú spôsobilosť takejto osoby a schopnosť takejto osoby ovládnuť psa v každej situácii. Z okolností spáchania skutku je zrejmé, že obžalovaný takouto osobou nebol. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, čo nespochybňuje vo svojej výpovedi ani obžalovaný, že pes sa v inkriminovanom čase bez jeho dozoru, resp. dohľadu voľne pohyboval mimo priestorov dvora rodinného domu, kde bol pes chovaný, tento pes býval bez zrejmej vonkajšieho podnetu agresívny, pričom nad rámec uvedeného tiež treba osobitne pripomenúť, že obžalovaný bol v inkriminovanom čase značne pod vplyvom alkoholu, čo napokon potvrdil i samotný obžalovaný. Na základe uvedeného možno konštatovať, že obžalovaný v inkriminovanom čase nebol schopný ani fyzicky ani psychicky psa ovládať v každej situácii (pozn. pes bol práve následkom konania obžalovaného evidentne mimo jeho dohľad, resp. dozor). Zo zodpovednosti za konanie sa obžalovaný nemôže vyvinuť ani svojím tvrdením, že pes predtým na človeka nikdy neútočil. Pokiaľ ide o formu zavinenia obžalovaného a to o zavinenie z nedbanlivosti, kritériom nedbanlivosti v oboch jej formách je zachovávanie určitej miery opatrnosti a to takej opatrnosti, ktorá je primeraná okolnostiam a situácii. Z daného možno preto konštatovať, že vzhľadom na veľkosť psa, jeho štandardné rozmery, pretože ide o veľkého robustného psa s mohutnou a silnou kostrou so silnými a pevnými čelusťami a so silným a výkonným pohybom, obžalovaný nezachoval takú mieru opatrnosti, ktorú je schopný vynaložiť v danej konkrétnej situácii, teda pre prípad, že by nejaký útok psom nastal. Obžalovaný sa bránil tým, že bežne takto púšťal oboch svojich psov mimo priestor dvora rodinného domu, keď boli agresívni a bili sa, a nikdy predtým sa to nestalo, že by jeho psy niekoho nenapadli. Ako však už bolo v tomto smere vyššie uvedené, obžalovaný nezachoval primeranú mieru opatrnosti vzhľadom na veľkosť psa Cézara a jeho štandardné rozmery, keď predpokladal, že pes nikoho nenapadne, hoci v inkriminovanom čase tohto evidentne ani nemohol ovládať, nakoľko bol mimo jeho dohľad a preto mal zachovať takú mieru opatrnosti, ktorá by bola daným okolnostiam primeraná a to napríklad tým, že by nad psom vykonával dohľad prinajmenšom v riadne zabezpečenom, resp. uzavretom priestore dvora rodinného domu, v ktorom psa choval, prípadne mimo uvedený priestor by nad psom vykonával osobný dohľad predpokladaný citovaným zákonom č. 282/2002 Z. z. Vo vzťahu k doplneniu odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu tiež treba dodať, že príslušné ustanovenia zákona č. 282/2002 Z. z. neriešia samozrejme bežné správanie psa, avšak upravujú podmienky práve pre tie situácie, v ktorých by mohol reagovať nepredvídateľne a preto je dôležité, aby takéhoto psa mimo chovného priestoru viedla, alebo

nad psom vykonávala dohľad osoba, ktorá je ho schopná ovládať v každom momente jeho správania a teda aj správania, ktoré sa bežne vymyká z jeho obvyklého správania sa. V opačnom prípade by nebolo potrebné upravovať podmienky držania psa mimo chovného priestoru zákonným ustanovením a preto sú povinnosti držania psa mimo chovného priestoru upravené práve takýmto všeobecným spôsobom. V prípade prijatia názoru okresného súdu, resp. jeho výkladu citovaných ustanovení osobitných právnych predpisov v doplnení odôvodnenia napadnutého rozsudku by bol prakticky vylúčený trestnoprávny postih páchatel'a ako držiteľa psa za trestnoprávny následok spôsobený týmto psom.

S poukazom na vyššie uvedené mal prokurátor za to, že z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že skutok tak ako je popísaný v obžalobe prinajmenšom vo vzťahu k útočiacemu psovi Cézarovi (ovčiak), sa stal, tento vykazuje všetky znaky prečinu usmrtenia podľa § 149 odsek 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona, pričom tento skutok spáchal práve obžalovaný. Z uvedených dôvodov navrhol, aby príslušný Krajský súd Trnava podľa § 321 odsek 1 písm. b) Trestného poriadku zrušil v celom rozsahu napadnutý rozsudok Okresného súdu Trnava a podľa § 322 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného poriadku vec vrátil Okresnému súdu Trnava aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

K odôvodneniu odvolania prokurátora sa vyjadril obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu tým, že odvolanie prokuratúry je absolútne nedôvodné a použitá právna argumentácia neobstoí. Prvostupňový súd sa vysporiadal so všetkými okolnosťami prípadu, ktoré v odvolaní napadla prokuratúra. Preto žiadal, aby odvolací súd odvolanie prokuratúry ako nedôvodné zamietol.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 (podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné) alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 (súd rozhodol v nezákonnom zložení, obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky), preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací, postupom uvedeným vo vyššie citovanom ustanovení Trestného poriadku zistil, že odvolanie proti rozsudku okresného súdu podala procesná strana na to oprávnená, pričom tak urobila v lehote ustanovenej v zákone.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 18.2.2020, na ktoré sa dostavil prokurátor krajskej prokuratúry, ako i obžalovaný, pričom obe procesné strany zotrvali na svojich písomných vyjadreniach. Pri plnení prieskumnej povinnosti krajský súd zistil, že okresný súd, po obdržaní obžaloby vykonal všetky dôkazy potrebné pre objektívne a zákonné rozhodnutie, tieto dôkazy vyhodnotil individuálne a v ich súhrne podľa pravidiel uvedených v § 2 odsek 12 Trestného poriadku a následne sa dopracoval k správne rozhodnutiu čo do oslobodzujúceho výroku.

Krajský súd je toho názoru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku (bez prihliadania na „doplnenie odôvodnenia“) je presvedčivé, preto proti nemu nemá podstatné výhrady a odôvodnenie napadnutého rozsudku si v podstatných častiach osvojuje.

Aj podľa odvolacieho súdu neexistujú také priame či nepriame dôkazy, ktoré by jednoznačne bez dôvodných pochybností preukazovali, že smrť poškodeného zapríčinili psy obžalovaného. V tomto smere sa odvolací súd stotožňuje s názorom prvostupňového súdu, že ani priznanie sa obžalovaného v prípravnom konaní v danom prípade s ohľadom na spôsob spáchania trestného činu nepostačuje, nakoľko z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že ani sám obžalovaný útok psom na poškodeného nevidel a teda ani on sám jednoznačne nemohol vedieť, či jeho psy na poškodeného zaútočili alebo nie.

Čo sa týka prítomnosti krvi poškodeného na ňufáku a srsti psa Cézara, tak je podľa odvolacieho súdu logická argumentácia prvostupňového súdu, že pes Cézar sa mohol ráno dňa 26.08.2016 dostať k telu poškodeného, tohto očučať resp. sa o neho obtrieť a dostať sa tak do kontaktu s krvou poškodeného. Ani podľa odvolacieho súdu nie je táto verzia skutkových okolností absurdná a tým logicky vylúčená. Ani to, že bol pes Cézar pri snahe ho uspať agresívny a mal útočiť na krk obžalovaného nepreukazuje jednoznačne tú skutočnosť, že útočil aj na poškodeného a že tak zapríčinil jeho smrť. Otáznou zostala navyše aj tá skutočnosť, kde sa mal poškodený medzi svojim odchodom od obžalovaného „zdržať“, keď podľa jednotlivých výpovedí obžalovaného (v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní) mal byť pes Cézar minimálne hodinu (a viac) po odchode poškodeného ešte zavretý vo voliére, pričom telo poškodeného bolo nájdené iba cca 30 metrov od domu obžalovaného.

Je síce možné sa stotožniť s argumentáciou prokurátora, uvedenou v odôvodnení odvolania, že k hypotetickej otázke o možnosti útoku vlka (na ktoré poukázal prvostupňový súd) by bolo potrebné skúmať biotop, kde došlo k útoku na poškodeného a či vôbec existencia osamelého vlka je v rámci Slovenskej republiky reálna v daných zemepisných šírkach a navyše v blízkosti ľudských obydľí, avšak odvolací súd nepovažoval za potrebné doplňovať dokazovanie v tomto smere, nakoľko vôbec nemuselo ísť o vlka, ktorý by útočil na poškodeného, ale o akéhokoľvek iného psa, ktorý sa mohol na mieste činu voľne pohybovať. Odvolací súd zároveň nepovažoval za potrebné nariaďovať prvostupňovému súdu doplnenie dokazovania ani v tom smere, či sú pravdivé tvrdenia obžalovaného, ktoré uviedol na hlavnom pojednávaní dňa 23.8.2018 (č. I. 299), že „pán C. ten má dvoch vlčiakov a pani, ktorá chová kone má troch vlčiakov a jednu africkú filu a keď ona alebo niekto iný ide na koňoch, psy sa pohybujú pri nich. Psy pána C. tam pobejú samé.“ a či sa uvedené psy niekedy pohybovali v danom mieste samé aj bez dozoru, nakoľko v zmysle zásad trestného práva na oslobodenie spod obžaloby nie je nevyhnutné jednoznačne preukázať nevinu obžalovaného (tým, že by boli jednoznačne identifikované napr. iné psy, ktoré usmrtili poškodeného), ale práve naopak, na jeho odsúdenie je potrebné preukázať bez dôvodných pochybností jeho vinu (v tomto prípade, že išlo o psy obžalovaného, ktoré usmrtili poškodeného), čo sa však podľa odvolacieho súdu preukázať nepodarilo.

Nakoľko nebolo bez dôvodných pochybností preukázané, že poškodeného napadli práve psy obžalovaného, teda že v konečnom dôsledku skutok spáchal obžalovaný, odvolací súd má za to, že prvostupňový súd postupoval správne, keď obžalovaného spod obžaloby oslobodil a zároveň z uvedeného dôvodu nepovažoval za potrebné vyjadrovať sa k úvahám prvostupňového súdu uvedeným v tzv. „doplnení odôvodnenia“ rozsudku a tým ani k argumentácii prokurátora reagujúcej na tieto úvahy prvostupňového súdu.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd považuje napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa za správny a zákonný, odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Trnava podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.